

[Tove Lindbo Larsen]

Det er med tilfredshed, vi i socialdemokratiet konstaterer videreførelsen af den forbrugerbeskyttende lovgivning, hvormed forbrugers retsstilling styrkes.

De tidligere love vedrørende dørsalg, postordrer og forbrugerbetaling er gennemført inden for en 3-årig periode – om end med meget besvær.

Vi står nu med et lovforslag om køb på kredit, der ligeledes har stor betydning for forbrugerne, ikke mindst for folk med lav indkomst, da deres muligheder for større indkomst ofte er betinget af kredittagning. Når familiers økonomi strammes, vil omfanget af kredittagning stige. Det viser sig også, at en temmelig stor del af den handel, der foregår i disse år, ikke er kontantbetaling. Der er således god grund til at gennemføre en lovgivning, der angiver, under hvilke former denne kredittagning skal foregå.

Det er imidlertid ikke nogen helt enkel lovgivning; forarbejdet til dette lovforslag har også været meget langt og meget grundigt. Udgangspunktet er forbrugerkommissionens 3. betænkning fra 1975, efterfulgt af kredittagningsudvalget, hvori såvel erhverv som forbrugere var repræsenteret. Betænkningen forelå i 1978, den sædvanlige høringsprocedure er fulgt, og nu ligger lovforslaget her.

Jeg vil gerne understrege, at det er værdifuldt, at lovforslaget omfatter alle former for kredittagning, således at vi undgår, at eventuelle nye kredittagningshandlere opstår, der ikke har den beskyttelse af forbrugeren, der er tilsigtet.

Jeg skal her fremføre nogle bestemmelser i lovforslaget; socialdemokratiet mener har væsentlig betydning for forbrugerne. En af disse bestemmelser er, at ved forbrugerbetaling og ved køb med ejendomsforbehold kan loven ikke fraviges til skade for forbrugeren.

Vi mener også, at det må være et forbrugerkrav at få reel oplysning om, hvad det i sin helhed, alle omkostninger taget i betragtning, koster at købe på kredit, altså oplysning om den effektive årlige rente. Får man ikke det, vil det ikke være muligt for forbrugerne at sammenligne priser fra forretning til forretning og sammenligne i forhold til kontantprisen.

Lovforslagets § 8 indeholder da også en række bestemmelser om oplysningspligten. Jeg kan f. eks. nævne, at der skal oplyses om kontantprisen, om udbetalingsstørrelse,

om kreditomkostningerne i kroner og den effektive årlige rente samt den samlede kredittagningspris.

En anden væsentlig ting er, at der også med dette lovforslag indføres en fortrydelsesret. § 9 giver køber en adgang til at lade købet gå tilbage, medmindre særlige aftaler er truffet inden købet, eller når kontoaftalen indgås. Undtaget er dog varer, der fremstilles efter køberens individuelle behov, auktioner og køb, hvor forbrugeren efter anden lov har en fortrydelsesret, f. eks. efter dørsalgsloven. Der er naturligvis opstillet visse retningslinjer for en handels tilbagegang. F. eks. er tidsfristerne en uge fra afsendelse fra køber, varens tilstand er afgørende, udgifter ved tilbagebetaling påhviler køber, og der skal ske en tilbagebetaling af den betalte del af købesummen. Det er alt sammen noget, vi kan acceptere.

I forbrugerbetaling kan kreditor ikke i forbindelse med aftalens indgåelse eller leveringen af det solgte få pant i dette til sikkerhed for, at køber opfylder sine forpligtelser. Her er dog undtaget fast ejendom eller bestanddele heraf.

Jeg anser det også som en god ting, at der er begrænsninger ved køb med ejendomsforbehold. Det er en betingelse, at dette aftalesenest ved overgivelsen af det købte til køber, og at kredittagningsprisen overstiger 500 kr., samt at købet ikke er kontokøb.

Jeg finder det også rimeligt, at køber kan indløse sit kredittagning ved at betale restbeløbet uden at skulle betale bagudvendt rente og kun et rimeligt beløb for kreditomkostninger.

Ligeledes er der for køber en frist på 14 dage til at indløse ting, sælgeren har taget tilbage.

Endelig kræves det, at udbetalingsbeløbet er på mindst 20 pct. af kredittagningsprisen.

Til slut skal jeg nævne, at lovforslaget indeholder et særligt afsnit om kontokøb, der også indeholder krav om oplysninger om omkostninger, maksimumsbeløb, tidspunkt for kontoudtog osv.

Endelig finder vi det vigtigt, at justitsministeriet fastsætter regler om, hvordan vejledningen skal gives i de forskellige former for kredittagning, og at der afsættes penge til oplysning, når loven træder i kraft, som det er gjort ved tidligere lejligheder. Vi synes, det